Zaterdag, 6 September 1902.

49e jaar. — Nr 105.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld o aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** »
Een » » **4** »

Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen **15** centimes per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 4 SEPTEMBER 1902.

VAN ALLES WAT.

OOK AL EEN VOLKSVERDRUKKER. — Wij denken ten onrechte dat wij de slaapsteden voor arme dompelaars, onder den naam van nachtverblijven bekend, ontdekt hebben en ingevoerd. Hierin, gelijk in meest alle dingen, heeft de hedendaagsche philanthropie slechts de eeuwenoude christelijke inrichtingen afgespied.

Immers, van in den tijd van St-Vincentius a Paulo, bestonden reeds zulke inrichtingen door dien grooten menschenvriend in 't leven geroepen.

En zoo is 't eens te meer gebleken, dat het katholicismus zich steeds als den vijand des volks heeft aangesteld.

⁂

GEVOLGEN DER FRANSCHE KERKVERVOLGING. — Wij lezen in de liberale *Gazette* van Brussel, het volgende, dat wij zonder commentariën aan 't oordeel onzer lezers overlaten :

« De gramschap door deze uitdrijvingen te weeg gebracht, zal zich later in ons nadeel uiten. De boer zal zijne kinderen nooit tot de *goddeloozе* school zenden. Sommigen spreken van den tol te weigeren. Ook is de ontroering onder de bevolking, welke drij weken geleden nog onder de bezadigste, de wijste, de braafste mocht gerekend worden, heel groot. »

⁂

DE ZUSTERS VERDEDIGD DOOR EEN LIBERAAL. — Tegenover de oprecht gemeene aanvallen van zeker gedeelte onzer liberale pers tegen de in Frankrijk verjaagde geestelijkheid, stellen wij de woorden van M. Aynard, republikeinsch afgevaardigde, verleden Zondag uitgesproken te Arbreste :

« De regeering heeft eene fout begaan door vrouwen aan te vallen, vrouwen heilig voor velen, eerbiedwaardig voor allen, op een tijdstip, waarop zooveel bederf zich voordoet en geduld wordt. Is dan de besmetting van het offer, dat in deze vrouwen verpersoonlijk wordt, zoozeer te vreezen ? Door aldus te handelen heeft de regeering den geest van het Fransch volk aangevallen en beleedigd in het hoogste en edelste dat bestaat. »

⁂

OPEN LOGIST. — Le Peuple kan niet verkroppen dat weldadige Belgen hunne woon ten dienste stellen van verjaagde kloosterlingen.

In tijden van werkstaking zullen zij met de hoogerige arbeiders ook zoo handelen, vraagt het blad zich af.

Wel, Peuple, de socialistische schorsers hebben beters dan het een of ander leegstaande kasteel.

Dat zij naar Le Hulpe gaan, bij slotvoogd Van der Velde ; naar Wenduyne, bij millionair Furnémont ; naar Yvoir, waar Signor Grimard den scepter zwaait ; zij zullen er met open armen en deuren ontvangen worden bij die socialistische kasteelheeren.

⁂

TUSSCHEN « BROEDERS. » — Gesteund door Leon Defuisseaux, poogde de gewezen volksvertegenwoordiger Roger onlangs terug in de socialistische federatie van den Borinage te geraken. Maar de leiders dezer federatie, Brenez, Fauviaux, Pepin en Maroille, in hem een gevaarlijken mededinger aanziende voor het bekomen van vette plaatsen, lieten hem weten dat zijne pogingen vruchteloos waren.

Uit wraakneming heeft Roger nu besloten tot de stichting van eene « socialistisch revolutionnaire » federatie. Den 17 September houdt hij te Quaregnon eene groote vergadering.

't Schijnt dat hij in deze beweging Leon Defuisseaux aan zijne zijde heeft.

⁂

OM DEN HEERLIJKEN GEUR der dennenbosschen in de kamers te krijgen, is het voldoende een pot of een ander geschikt voorwerp met een liter kokend water te vullen en daarin dr ppels gewijze een lepel vol geest van terpentijn te storten.

Dit middeltje werkt zeer gunstig op borstlijders en is boven dienzeer weinig kostbaar, daar men aan 30 centiemen terpentijn voor eene week genoeg heeft.

⁂

GEZONDHEID DER WERKHUIZEN. — De regeering heeft aan den hoogeren gezondheidsraad een voorontwerp van reglement op de maatregelen van gezondheid en veiligheid gezonden, te nemen in een groot aantal werkhuizen, niet tusschen de gevaarlijke en hinderlijke gerangschikt.

Het betreft de verluchting en verlichting, zuiverheid, gemakken, maatregelen tegen brand en ontplofting, beveiliging tegen aanraking met machienen, drijwielen, transmissiebanden, enz.

De straffen zijn zoowel toepasselijk op de werklieden als op de bazen, als zij de voorschriften niet naleven.

Over het speelgoed.

Iets, waarop vele ouders geen acht geven, is op den aard van het speelgoed hunner kinderen.

Menigeen geeft aan zijne bengels meermaals voorwerpen, die voor hen zeer gevaarlijk moeten zijn en ongelukken veroorzaken.

Men hoeft, voor wat de speeldingen betreft, eenen voorzichtigen en goeden keus te doen en wel oppassen niets in handen te stellen van knapen, waarvan zij een slecht gebruik zouden kunnen maken.

Vooreerst zie men goed toe nooit geen speelgoed te koopen met vergiftige kleuren geverwd, die dan soms door de kinderen afgelikt worden, waardoor zij eene erge ziekte oploopen of aan den rand des grafs worden gebracht.

Men moet ook goed oppassen nooit zulke voorwerpen te koopen die scherp zijn en stekend, bijvoorbeeld snijdende sabels, puntige pieken, of al te juist gemaakte geweren, die schieten kunnen op eene wijze die gevaar oplevert.

Hoe menigmaal had men niet reeds zeer droevige ongelukken daardoor te betreuren. Werd niet onlangs nog een meisje door haar broertje een oog uitgeschoten met een bal, uit een geweer van verbeterd stelsel, dat met eene te sterke spiraalveer in den loop werkte ?

Zeer gevaarlijk is het ook eenen vogelpik met scherpe pijlen voor de kinderen te koopen, want daarmede kunnen zij elkander geducht verwonden en schaden.

Wat eveneens erg te laken en af te keuren is, dat zijn wel de schupjes in ijzer of ander metaal, welke zoo gevaarlijk scherp en snijdend zijn gemaakt, dat zij als echte moordtuigen kunnen dienst doen.

Niet lang geleden sloeg een meisje in toorn met de scherpe ijzeren kant de geheele wang van haar broertje af, met welke zij spelend in twist gekomen was.

De ouders zullen dus wel doen in den keus der speeldingen hunner kinderen voorzichtig te zijn en niets voor hen koopen, hun niets laten geven, dat gevaar voor hunne gezondheid oplevert, ofwel ook gevaar voor de zuiverheid van hunne onschuldige ziel.

MEDICUS.

Landbouw.

Is het werken met melkkoeien voordeelig ?

In vele plaatsen van ons land, en ook in den vreemde, ziet men landbouwers hunne melkkoeien als trekdieren beruttigen. Zij spannen dezelve voor de ploeg, de egge en de rol, om het land te bewerken en ook in karren en wagens, om mest te vervoeren en voeder naar huis te halen, ja zelfs, om naar de naburige stad graan of aardappels te leveren.

De ondervinding heeft geleerd, dat langdurige of zware arbeid nadeelig is voor de melkopbrengst. Daarom ook laat men meestal de melkkoeien met tweeën werken en worden zij zelden langer dan drie of vier achtereenvolgende uren gebezigd. Na een schof gewerkt te hebben, wordt het trekpaar gewoonlijk door een ander aan den arbeid vervangen.

De vraag is nu van te weten, of het werken met koeien voordeelig is ? Wij hebben over dit punt eene proef genomen, met de welwillende medewerking van eenen landbouwer, die sinds lang enkel koeien als trekdieren gebruikt.

Vier koeien werden daartoe gedurende veertien dagen tot het vervoeren van mest en het ploegen gebruikt. Zij wisselden elkander af in den arbeid. De melk werd dagelijks nauwkeurig gemeten en op botergehalte onderzocht. Hetzelfde onderzoek had ook plaats gehad gedurende de veertien dagen die den arbeid voorafgingen.

Gedurende den rusttijd gaven onze vier koeien 522 liters melk, met een gemiddeld vetgehalte van 3.10 o/o. Gedurende den veertiendaagschen arbeid, gaven zij 496 liters melk, met een vetgehalte van 3.00 o/o.

Het geringe melkverlies wordt dus ruimschoots vergoed door den verrichten arbeid en het eenigszins hooger vetgehalte. Met zekerheid mogen wij dus besluiten, dat het werken met melkkoeien voordeelig is, wanneer men ze geen al te zwaren arbeid oplegt.

Katholieke Volksbond

VAN HET ARRONDISSEMENT

Tongeren-Maeseyck

VOORBEELD VAN STANDREGELS

VOOR EENE

Gemeentelijke afdeeling

Gemeentelijke afdeeling van .....

Katholieke Volksbond van het kanton .....

STANDREGELS.

ARTIKEL ÉÉN. — Eene afdeeling van den kantonalen Volksbond van ...., wordt in de gemeente ..... opgericht, gelijkvormig artikel 6 der standregels van den Katholieken Volksbond van het arrondissement Tongeren-Maeseyck.

Deze gemeentelijke afdeeling heeft voor doel, de afgevaardigden te benoemen, die de algemeene vergaderingen van de kantonale afdeelingen, alsook die van het arrondissement zullen uitmaken.

ART. 2. — Kunnen deel maken van de gemeentelijke afdeeling, al de kiezers die Huiseezin en Eigendom eerbiedigen, en den Godsdienst als den noodzakelijken grondslag der Maatschappij erkennen.

ART. 3. — Met lid te worden van de gemeentelijke afdeeling, verbindt men zich, in tijd van kiezingen, de kandidaten te ondersteunen welke in naam van den Volksbond uitgeroepen worden.

ART. 4. — Zijn werkende leden van de gemeentelijke afdeeling, al de kiezers der gemeente welke de tegenwoordige standregelen aankleven.

Zijn eereleden, al de personen die de tegenwoordige standregelen aanklaven en zich verbinden den Volksbond ter hulpe te komen, door eene jaarlijksche geldstorting van ten minste één frank.

Al de eereleden mogen de vergaderingen bijwonen.

Nochtans zullen enkel de kiezers stemrecht hebben, en deel kunnen maken van het Bestuur of als afgevaardigden gekozen worden.

ART. 5. — Werkende eereleden worden door het bestuur der gemeentelijke afdeeling aangenomen. Leden niet door het gemeentelijk bestuur aangenomen, kunnen in beroep gaan bij het arrondissementsbestuur, dat uitspraak zal doen, na de besturen van kantonale en gemeentelijke afdeelingen, alsook het belanghebbend lid, gehoord te hebben.

Alvorens te besluiten over de aanvragen, om als lid der afdeeling opgenomen te worden, zal het Bestuur de verklaring tot bijtreding der standregels eischen, voorzien in hooger gemeld artikel 4.

Deze verklaring kan mondelijks geschieden. Er zal melding van gemaakt worden in het verslag der Bestuurvergadering die over deze aanvragen zal beslist hebben.

ART. 6. — De gemeentelijke afdeeling van ..... wordt bestuurd door eenen raad, bestaande uit ..... leden, waaronder een voorzitter, een ondervoorzitter, een schrijver en een schatbewaarder.

Deze voorzitter roept het Bestuur bijeen telkens hij zulks noodig acht. Hij is daartoe gehouden, zoodra de oproep door ..... leden, gevraagd wordt.

De beslissingen van het Bestuur zijn maar enkel geldig in geval er ten minste ..... leden aanwezig zijn. Zij worden genomen bij meerderheid van stemmen, en in geval van gelijkheid van stemmen, is die van den voorzitter overwegend.

ART. 7. — De leden der gemeentelijke afdeeling, welke alreeds van afzonderlijke Maatschappijen, van welken aard zij ook wezen, deel maken, hebben recht, indien zij zulks verlangen, op eene bijzondere vertegenwoordiging in het bestuur, en tot aanduiding van een deel der afgevaardigden, in aanmerking nemende, het getal leden van iedere afzonderlijke Maatschappij, in evenredigheid met die van de gemeentelijke afdeeling.

Het is wel verstaan dat geen lid tweemaal mag stemmen voor de kiezing der bestuurleden. Een lid, dat deel zou maken van verschillige maatschappijen, moet laten weten in welke dier vereenigingen het zijn recht wil uitoefenen.

ART. 8. — De Maatschappijen die van het hun in vorig artikel toegekend recht zou den willen gebruik maken, zullen hun verlangen, alsmede de lijst hunner leden, aan het Bestuur kenbaar maken, ten laatste....

Het Bestuur zal onmiddelijk van de personen, welke van deze Maatschappijen deel maken, de verklaring vergen, in welke der afdeeling zij verkiezen hun recht uit te oefenen.

Vervolgens zal, eensluidend artikel 7, het getal leden van het Bestuur, alsook het getal afgevaardigden, welke iedere Maatschappij zal mogen kiezen, vastgesteld worden.

ART. 9. — De algemeene vergadering van de gemeentelijke afdeeling bestaat uit al de leden van de afdeeling.

Het Bestuur zorgt dat de schrijver regelmatig de lijst houde van de leden, die voor de algemeene vergaderingen moeten bijeengeroepen worden.

Alle bijeenroepingen voor de algemeene vergaderingen worden gedaan voor den voorzitter of door zijnen plaatsvervanger.

ART. 10. — Eene algemeene vergadering zal gehouden worden vóór iedere provinciale- of wetgevende kiezing, waaraan de kiezers der gemeente zullen deelnemen.

ART. 11. — In deze vergadering wordt verslag gegeven, over de werkingen der afdeeling door den voorzitter, over den toestand der kas door den schatbewaarder.

Het Bestuur wordt hernieuwd. De afgevaardigden worden benoemd.

De afredende leden van het Bestuur en van de afvaardiging zijn herkiesbaar.

Om deel te mogen nemen aan de stemming, moet men ten minste drij maanden deel maken van de afdeeling.

ART. 12. — Iedere bijeenroeping voor eene algemeene vergadering der gemeente afdeeling, zal de dagorde der vergadering aanduiden.

Geen voorstel, buiten diegene op de dagorde gebracht, mag besproken worden ; tenzij de vergadering, met twee derde der stemmen beslisse, dat de bespreking hoogdringend is.

ART. 13. — Voorenstaande bepalingen zullen altoos dienen in overeenstemming te blijven met de algemeene standregels van den arrondissementsbond en geene enkele wijziging zal er aan mogen toegebracht worden, tenzij in algemeene vergadering, daartoe opzetelijk bijeengeroepen, en bij meerderheid der twee derden der stemmen van de aanwezige leden.

TIJDELIJKE BEPALING.

De schikking van § 4 van artikel 11, is niet toepasselijk aan de leden die zich hebben later inschrijven gedurende de drie eerste maanden na de stichting der gemeentelijke afdeeling, waarvan zij deel maken.

AANVRAAG VAN AANVAARDING.

—o—

De ondergeteekende (naam, voornaam en woon) *verlangt aangenomen te worden als lid van den Katholieken Volksbond van het arrondissement Tongeren-Maeseyck, gemeentelijke afdeeling van* .....

Hij verplicht zich er de standregels en verordeningen stipt van na te komen, en wel bijzonderlijk de kandidaten door den Volksbond uitgeroepen te ondersteunen en hun zijne stem te verleenen.

(*Dagteekening*)

(HANDTEKENEN).

REGEN.

Een spreekwoord zegt : over niets ter wereld wordt meer gesproken dan over het weer en over een andermans huishouden. Van dit laatste puut zullen wij heden maar zwijgen en eenige woorden over het eerste zeggen.

Z ker gaat er geen dag, zelfs geen uur voorbij, zonder dat een gesprek tusschen elkaar kennende personen aangeknoopt wordt met e'kander : schoon weer, niet waar ? — Een echt hondenweer, vandaag, eh ? enz. al naar gelang de zon of de regen — iets wat in den zomer van 1902 maar al te dikwijls het geval is — met emmers uit de lucht valt.

Iedereen weet ook dat hetgeen door de eenen als *schoon*, door de anderen als *slecht* weder beschouwd wordt.

Het is bijna altijd het persoonlijk eigenbelang dat de menschen, in het algemeen, een goed of slecht oordeel doet strijken. « Primum mihi », eerst voor mij, zegden of dachten ten minste de baatzuchtige Romeinen, en ten allen tijde en bij alle volkeren is het de leus geweest en het zal de leus blijven van het grootste deel der menschen.

De regen is noodig, hoogst noodig voor tuin- en veldvruchten, zal een stedeling zeggen, als hij uit den mond zijner huishoudster vernoemt dat de vroege groenten, erwten, wortelen, bloemkool, enz. dat boter en eieren aan een tamelijk hoozen prijs staan. Maar dat die zelfde stedeling op zeeprijs stelden dag een plezierreisje ga doen, en de vurig verlangde regen dan juist tuinen en velden komt laven, ho ! dan zal hij een anderen toon aanslaan, en den regen, dat breekspel van zijn vermaak, naar alle duivels wenschen.

Nu, door ondervinding weten wij dat de regen in ons landje, nog al dikwijls, zelfs al te dikwijls dit jaar, ons eene spoeling, gevraagd of ongevraagd, komt geven, en oorzaak is van groote schade aan stoffelijk verlies voor den stedeling en voor den landman. In menige streek zijn hooi en stroo niet droog kunnen binnengehaald worden, en hebben aldus een totaal bederf, of ten minste een aanzienlijk verlies van hoedanigheid ondergaan. De aardappelen, een zeer slechten oogst. Dat zulk een tegenslag de rekening van den landbouwer niet maakt, is buiten kijf.

Voor den stedeling ook wordt de regen, in menige gevallen, als eene ploeg beschouwd. Een feest, eene plechtigheid of eene kermis bijvoorbeeld, wordt gevierd. De inrichters hebben aantrekkelijke vermaakjes gereedgemaakt. Ook verwachten zich de burgers aan een grooten toeloop van volk ; winkeliers, herbergiers en hotelhouders hebben een aanzienlijken voorraad waren ingedaan, in de hoop van een stuivertje te verdienen.

Maar de mensch wikt en God beschikt. De wind is des zondags gekeerd ; de lucht is grauw en donker ; weldra vallen zware regenvlagen en veranderd straten en pleinen in beken en waterplassen. Het feest, de plechtigheid of de kermis vallen letterlijk in het water. De vreemdelingen zijn stilletes thuisgebleven ; vrienden en kennissen zijn slechts weinig gekomen. Een sluier van mismoed heeft zich over de gansche stad uitgestrekt ; de burgers trekken lange, zure gezichten en schijnen eer tot schreien dan tot lachen gezind. Zij zijn immers in hunne verwachting teleurgesteld eenige gedeelte lijke uren met hunne familie en kennissen door te brengen, terwijl degenen, die een stuivertje [illegible] opgeven.

Nu, wat is er aan te doen ? Morren en klagen, zuur zien en lange gezichten trekken, dat alles is boter aan de galg gestreken : 't is toch zoo, en niet anders.

KOLEN in LIMBURG

Te Eysden, bij Mechelen aan Maas, zijn verleden Zondag ontelbare nieuwsgierigen, uit alle omliggende gemeenten, gekomen, om den geheimzinnigen toren te bewonderen, die zich boven de boringswerken verheft.

Te Luik beweert men, dat de Fransche maatschappij, die te Eysden de opzoekingen doet, in den nacht van 30 Augustus eene zevende rijke laag kolen had gevonden, volgens de ingenieurs in gemakkelijke voorwaarden van ontginning.

Het is overigens in de Limburgsche Kempen eene zwarte koorts. Te Opgrimby heeft men verleden Zaterdag de werken in die gemeente ingeheldigd.

Te Berg, bij Opoeteren, gaat men die werken beginnen, in de nabijheid der boringen van Asch.

Deze gemeente, vertrekpunt der koolontdekkingen, zal denkelijk de eerste mijnexploitatie in de Limburgsche Kempen bezitten.

Ook te Eisden, Holland, tegenover Reckheim, zal de ondoorzochte heide, weldra door de oovermoeibare opspoorders worden geboord.

Men verzekert dat de oorspronkelijke boringen te Eelen niet worden opgegeven : dat de opzoe-

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

32ste VERVOLG.

XXIX.

Ongeveer drie weken na het bezoek van den amerikaansche kapitein, lag de brik *Wellesley* bij volslagen windstilte op eene geweldige deining te schommelen. Het was eene afschuwelijke rolpartij, zoodat zelfs kommandant Boldock en stuurman Hardy de grootste moeite hadden om op hunne beenen te blijven.

— Het is verschrikkelijk ! jammerde de kommandant. En het ergste is het voor miss Mansel. Zij maakt zich zoo ongerust. Zij denkt telkens dat de oude trog over den kop zal duikelen... Om u de waarheid te zeggen, Hardy, vrouwen moesten eigenlijk nooit op zee gaan.

— Ik geloof niet dat er veel aan verloren zou zijn als ze het niet deden, verklaarde stuurman Hardy. Maar een mensch moet zich schikken in de omstandigheden, kommandant.

— Ik hoop maar dat die tien schavuiten bij het boote weer boven water zijn gebleven, hernam Boldock. Het zou verduiveld hard voor ons zijn, als wij ten slotte moesten ontdekken dat zij het met schip en goud en al naar den kelder waren gesukkeld.

— Wel, zegde Hardy, stuurman Matthews verzekert dat de meesten flink bevaren zijn. Er moeten er onder wezen, die een zeil kunnen reven zoo vlug en zoo goed als de beste blauwjak.

— Ja ja ! zegde de kommandant : Het is waarachtig het stoutste boevenstuk waarvan ik ooit van mijn leven heb gehoord. Als men zijn tijd niet beter gebruiken kan, dan zou men er een roman van willen schrijven !... Maar, wat zien daar mijne oogen ? Gauw den kijker hier, Hardy ! Gauw den kijker hier !

— Een schip ! Zoo waar ! riep Hardy. Ik vlieg, kommandant, ik vlieg !

Vliegen deed de brave stuurman nu wel niet ; veeleer was het een waanhopig waggelen en krabbelen en kruipen. Maar toch verscheen hij spoedig genoeg met twee kijkers, en weldra stelden de beide mannen het meer dan mogelijke in het werk om van het slingerende dek het rollende voorwerp daar aan de kim in het vizier te krijgen.

— Ik heb het, kommandant ! riep Hardy het eerst. Bij mijne arme ziel, als dat de *Queen* niet is, dan mag ik prins Albert heeten !

— Is het waar, Hardy ? riep Boldock, heesch van opwinding.

— Beproefd, kommandant ! Ik durf mijne laatste oordje er onder verwedden !

Wat zij nu beide zagen, was een barkschip met zwaar beschadigden fokkemast en slechts een enkel zeil bij, hulpeloos geslingerd op de ontzaglijke golven. Aan den gaffel wapperde iets rooids, dat op een vlag geleek.

— Op mijn woord van eer ! riep eindelijk Boldock, wien het glas aan het oog scheen te zijn vastgegroeid, ik geloof dat ge gelijk hebt, Hardy ! Een barkschip, groen geschilderd, dat was ook de *Queen* ! En waarom zou zij het niet wezen ? bruldе hij, geheel buiten zichzelf van opwinding. Zij moet zich in deze buurt ergens ophouden. Wij zijn maar twee dagen van Halloran-eiland. Ga naar beneden Hardy, en verzoek Matthews eens hier te komen.

Wie er talmde, niet stuurman Hardy. En wie er op zich wachten liet — niet stuurman Matthews.

— Hier, Matthews, riep de kommandant, neem dit glas, en zie eens naar dat schip daarginds, en zeg mij wat gij er van denkt.

Matthews was zoo pas uit zijn bed getuimeld en nog min of meer slaapdronken. Na heel wat worstelen met den loggen verrekijker kreeg hij het verwijderde voorwerp in het oog. Een grijnzen van verbazing trok zijne mondhoeken naar boven.

Hij tuurde nog eens, en toen sprak hij, op den toon van de meest onwrikbare overtuiging.

— Die bark daar, kommandant, is de *Queen*.

— Niet waar ? Zegt gij het ook ? riep Boldock. Maar gij dient het wel te weten !

— Buiten éénigen twijfel de *Queen*, herhaalde Matthews, voortdurend nog met den langen zeekijker manoeuvreerend.

— Hé daar, voorop ! Laat de mannen van de *Queen* naar achter komen ! bruldе Boldock.

De vijf pekbroeken kwamen aangewaggeld, als dronken zwabbers de beenen over elkander slaande langs het steigerende dek.

— Hier ! zegde Boldock tot den eerste den beste, zie gij eens door het glas, en vertel mij eens wat voor een schip dat daar is !

Zoodra Tom de bark in het vizier had gekregen, gilde hij :

— Dat ? Ik mag Mietje heeten, kommandant, als dat niet de *Queen* is !

Zoo ging het de rij af, en alle vijf verklaarden zij hetzelfde, grinnikend en zich de kneukels wrijvende ; want indien dit schip de *Queen* was, dan was daar aan boord hunne kist, hunne plunje, hun poedje tabak en hun stuivertje geld.

Middelerwijl deed de rijzende zon den hemel opklaren, zoodat de kleuren en lijnen van de bark al duidelijker zichtbaar werden.

— Als dat niet de *Queen* is, dan is het haar dubbelganger, verklaarde stuurman Matthews.

— Zijn de schurken aan boord ? riep de kommandant.

— Zij lijkt wel van haar anker te zijn weggeslagen, meende stuurman Hardy.

— Van haar anker ? Waar kan zij geankerd hebben ? vroeg Boldock.

— Voor Halloran-eiland.

— Wel zeker ! Waarom niet ? Niets is waarschijnlijker ! riep de kommandant. Ze moeten hetzelfde kwaad weer hebben gehad als wij ! Maar als er volk aan boord is, waarom liggen ze daar dan zoo hulpeloos bij dat eene lapje zeil ?

— Misschien wachten ze op wat wind, even als wij, opperde Hardy.

— Zouden ze vechten, als we op hen afkomen ? vroeg de kommandant, en zijne neusvleugels spanden zich terwijl hij strijdlustig zijn kanon bezag. Ik hoop het ! Ze zijn allen met revolvers gewapend, niet waar, Matthews ?

Maar dat zal mij niet van boord houden !

— Van boord houden ? Wij zullen hun eerst de volle laag geven, en dan enteren. Een geregelden zeeslag kunnen wij er van maken, haha !

— Ik ben van de partij, kommandant, zegde Matthews. Bijna alles wat ik in de wereld bezit, is in die bark daar ! Ik schaam mij, het te moeten bekennen ! Ik schaam mij, dat ik zoo zek ben geweest om jaren lang een hondenleven te leiden, en nu geen stuk rijker te zijn dan het hemd dat ik op mijnen rug draag !

— Ja ja ! Maar al te waar ! zuchtte stuurman Hardy, vol van sympathie.

Daar klonk, beneden van de kajuitstrap, miss Mansel's stem :

— Kommandant, wat hoor ik toch ? Is er spraak van de *Queen* ?

— Ja zeker, ja zeker ! antwoordde Boldock, zijn groot rood gezicht over de schuif stekende : Wij zijn bezig uw schip te praaien ! Wij wachten alleen maar op een hoedje vol wind ! Maar in 's hemels naam, pas op, miss Mansel, wij slingeren verschrikkelijk. Wilt ge naar boven ? Een oogenblik dan, ik zal u helpen !

Hij daalde den trap af, greep de jonge dame stevig om haar midden, droeg haar half naar boven en hield haar vast onder de kap, waar zij beter kreklelijk veilig over de verschansing kon heenzien. Haar kostuum was nog altoos geen ander, dan het min of meer mislukte fabrikaat van den zeilmaker, veeleer sterk dan elegant. Doch de opwinding had haren blos verhoogd, en kapitein Boldock kon zelfs in hare kritieke oogenblikken niet nalaten haar met een innerlijk zuchten te bewonderen.

Zij zag terstond het schip in de verte en riep :

— Is dat de *Queen* ?

— Geen ander, miss Mansel, antwoordde Matthews.

Verbaasd bleef zij staren. Toen wendde zij zich tot den kommandant met de vraag :

— Wat denkt ge te doen ?

— Ik kan niets doen zoolang er niet wat wind komt en deze afschuwelijke deining wat bedaart, antwoordde Boldock.

— En dan ? Zou er gevochten moeten worden ?

— Dat hoop ik. Maar ik geloof niet, te oordeelen naar de figuur die zij maakt, dat haar volk nu juist heel veel tegenweer zal bieden.

Zij deed nog eenige andere vragen en toen hielp de kommandant haar beneden en bezorgde haar veilig in hare hut.

Nu volgde er een tijd van pijnlijke spanning. Tegen den namiddag ging de deining wat liggen, om omstreeks vier uren stak er een flauw koetje uit het oosten op. Terstond zette Boldock alle zeilen bij, liet zijn éene stuk geschut met schroot laden en stuurde rechtuit op het barkschip af.

Bij het nader komen bleef de bark volmaakt liggen zooals zij den ganschen dag reeds gelegen had ; geen zeil werd er geheschen. Ook bemerkten stuurman Hardy dat de engelsche vlag het onderst boven van de gaffel waaide, een noodsignaal. Van vechten zou dus naar alle waarschijnlijkheid, geen spraak zijn.

Maar daarom te meer nog poppelden alle borsten van nieuwsgierigheid. Dit schip daar ginds was de bark *Queen*, van Sydney. De vijf matrozen op de brik konden haar en durfden er op zweren dat zij het was. En ten overvloede waren er wel twintig redenen, om het vermoeden, dat het geen ander vaartuig zijn kon, te wettigen. Maar hoe kwam zij zoo ontredderd en ontmand ? Hoe stond het bij haar aan boord geschapen ?...

Daar de gollslag nu re ds aanmerkelijk was bedaard, had miss Mansel op het dek plaats genomen in eenen gemakkelijken rietstoel, veiligheidshalve eng behoorlijk vastgebonden ; en kommandant Boldock stond naast haar, met den langen verrekijker nog altoos onder den arm. De bark rolde laagzaam, statig zwaaiend met haar tuig, het zeemansoog bekorend met de bevallige rondingen van hare telkens uit het water getilde flanken. En op haren boeg stonden twee figuren.

Boldock bespiedde ben door zijn glas.

— Dat schijnen gewone matrozen, zegde hij. Ik zie er maar twee. Waar houden nu de tien roovers zich schuil ?

— De barkas is weg, zegde Matthews. Alle scheepsbooten ontbreken.

Na eene poos kwam door eene zwenking de spiegel der bark in het gezicht, en nu las men duidelijk, in groote, witte letters, de woorden : *Queen — London.*

— Dat is Arry ! bruldе Tom voor het voorschip der brik.

— En de andere is William ! riep een tweede der varensgezellen.

De brik dreef langzaam voorbij den spiegel van de bark en draaide lijwaarts bij ; en terwijl deze manoeuvre door stuurman Hardy werd uitgevoerd, ontspon zich het volgende gesprek :

— Ho ! Bark ahoy ! bruldе de kommandant.

— Ahoy ! Ahoy ! gilde Harry, zwaaiend met zijne muts. En toen, miss Mansel in het oog krijgende, bleef hij staan staren en staren, met de handen op de knieën, alsof hij in deze houding door den donder getroffen was.

— Niemand anders aan boord ? schreeuwde Boldock.

— Neen, kapitein, antwoordde William.

— Geen enkel van de tien heeren ?

— Goddank — neen !

— Zijt gij dan maar alleen ?

— Moederzielig alleen ! schreeuwde Harry.

— Hoe lang zijt ge reeds al zwalkende geweest ?

— Vier dagen eleden werden wij van Halleraneiland weggeslagen, antwoordde William, die eene stem had als van eenen scheepsroeper. Al dien tijd hebben wij zoo rond gezwalkt, op den dinkijk naar schepen.

— Stuurman Matthews, zegde de kommandant, zet de boot uit en ga met uwe vijf manden uw schip weer in bezit nemen. Maak dan spoedig wat zeil aan, blijf mij dicht op de hielen. Begrepen ?

— Best kommandant ! Ik zal niet ontbreken ! riep stuurman Matthews, met de handen alreeds aan de takels.

XXX.

De boot werd neergelaten en de vijf matrozen grepen naar de riemen. Matthews, bootshoofds stond nog op het dek van de brik.

— Mag ik mee ? vroeg de jonge dame.

— Ik zal, met uw verlof, als de zee nog wat kalmer wordt, de eer en het genoegen hebben u zelf aan boord van uw schip brengen, antwoordde kommandant Boldock.

— Hebben ze het goud meegenomen ? was Matthews eerste vraag aan William, nog vóór hij uit de sloep tegen de valreep opgeklommen was.

— Alles, tot het laatste korreltje, stuurman.

— Wat hebben zij er mee gedaan ?

— Aan wal geborgen, stuurman.

— Ja ja, dat kon ik wel denken... Maar, ziet jongens, na de handen uitgestoken, om hier wat orde te brengen. Het verhaal van uwe wederwaardigheden zal ik later wel eens hooren.

(*Wordt voortgezet.*)